ESCOMBRARIAIRES

Per JOAN AMADES

El primer escombrariaire de Barcelona fou per compte del Consell barceloní. Rondava pels carrers de la nostra ciutat menant un ase i tenia l'obligació de recollir els gats i altres bèsties mortes que trobés pel carrer junt amb d'altres «sutzures» o brutícies i anar-les a tirar a la mart. La feina de

anar a tirar
gats a mar

que recomanem a algú que volem engegar a treuren's del davant, o quan volem titllar algú de gandul i malfeiner, té, doncs, l'arrel en l'origen del primer escombrariaire oficial que va tenir la nostra ciutat Es possible que aquest negoci que a primera vista sembla pobre deuria donar un bon rendiment i aviat deurien sortir competidors a l'escombrariaire oficial, ja que molt aviat trobem una disposició del savi Consell per la qual es disposa que ningú més que l'escombrariaire del municipi no pugui treure de la ciutat cap mena de bèstia morta amb ase ni amb carretó i que aquell que la vulgui treure ho haurà de fer arrossegant-la. Això vol dir dues coses: primer que el llençagats deuria tenir competidors i altrement que potser l'ase primitiu havia estat substituït per un carretó; amb tot, l'ase perdurà per molt temps, tant, que gairebé els nostres pares encara l'han aconseguit.

Es molt remarcable que aquest càrrec municipal que possiblement fou un dels primers que en caràcter permanent tingué la nostra ciutat, fou exercit per artistes i per gent distingida dintre del treball, tot i ésser una feina fastigosa i poc edificant segons els costums actuals. Durant cert temps féu d'escmbrariaire un tal Raimondet sonador de floviol i també el pintor oficial de la ciutat que tenia cura de pintar els entremesos i banderes o tot l'altre aparell escènic que posseïa la ciutat i que sortia a relluir amb motiu de festes i grans solemnitats. Aquesta gent tot i la seva condició d'artistes no desdenyaven de fer una feina tingida avui per tan baixa.

Aquest ase era conegut per «l'ase de la gatera» i portava al damunt una mena de gualdrapa o flassada en la qual hi havien pintades figures estranyes d'animals fantàstics, i per aquest motiu se l'anomenava també «l'ase de la flassada». La paremia barcelonina ens diu quan alguna noia festeja amb algun jove poc adient per a ella i de molt baixa condició i també quan està enamorada i no es veu corresposta, que:

Està enamorada
de l'ase de la flassada.

No comprenem per què aquest ase portava pintades aquestes figures. Es trobi representat en cap de les velles auques de tema barceloní que ens són conegudes, sobretot en les dels baladrers en les quals surten molts d'altres tipus del carrer molt menys importants que aquest el qual parlem. Per la seva absència en la imatgeria popular ens veiem privats de poder-lo presentar als nostres llegidors.

Es fa també una mica estrany que sempre que en la vella documentació es parla del personatge, es parli només de gats i no es citin concretament d'altres animals, concepte que subsisteix en el qualificatiu popular de l'ase que hom anomena «de la gatera». Això ens porta a creure si en aquells temps els gats a Barcelona eren molt més abundants que d'altres animals, o bé si el cos de rosses i d'altres bèsties eren aprofitats en algun sentit i del dels gats no se n'utilitzava ni la pell per efecte d'algun prejudici i es recorria a treure-se'ls del davant; és d'advertir que la gent sempre ha vist en els gats un aliat i confident del diable. Per a arribar al punt de crear un càrrec especialitzat en recollir els gats morts fa pensar que diàriament en deurien morir.

Hom té els escombrariaires per gent rica, ja que la llegenda parla de riqueses i de tresors trobats entre les escombraries i altrament hom creu que saber aprofitar «allò que llencem» és sempre font de riquesa. L'adagi enclou aquest sentit molt graciosament:

Escombrariaire
cullera d'or.
Ofici brut
tassa d'or.

També se'ls té per gent posseïda de gran salut responent a la creença així mateix molt estesa que brutícia i excrements per no dir-ho en termes més gràfics engendren salut i robustesa.

*

Els primers escombrariaires menaven ruquets amb una sàrria dintre de la qual posaven les escombraries que eren llançades al carrer i l'escombraries als carrers que millor els semblava i es donava el cas que combraries als carrers que millore ls semblava i es donava el cas que pels carrers cèntrics i sobretot pels que vivia gent benestant com que les escombraries eren grasses i donaven bon rendiment hi passaven un gran nombre d'escombrariaires, que es creien amb drets i privilegis un damunt dels altres i molt sovint hi havien raons baralles. En canvi pels barris humils on les escombraries eren magres, sovint es pasaven dies i més dies sense passar-hi un escombrariaire i es feia difícil poder transitar de tanta brutícia. L'Ajuntament àra fa un segle si fa no fa tractà de regular aquest servei. Reuní els escombrariaires i els repartí «barris», dels quals cap d'ells no es podia apartar i que tenia precisament de recórrer i recollir-ne les escombraries que erobés al carrer.

A canvi de l'organització del servei i de la seva oficialització s'establí que els escombriaires venien obligats d'«apagar el foc quan se'n calés». Per tant havien de curar del servei d'extinció d'incendis. Els escombriaires foren, doncs, oficialment els primers bombers. Aquest sistema no donà resultat, puix que els escombriaires vivien fora de la ciutat en horts situats fora muralles on es dedicaven a la cria de porcs i d'altre bestiar que mantenien amb els elements aprofitables que sortien de les escombraries. Els escombriaires entraven a Barcelona quan s'obrien els portals, feien la feina en poques hores i se'n tornaven cap a casa, de manera que la major part del temps del dia estaven fora de la ciutat i, per tant, si aleshores es produïa un sinistre, suposant que fos a hores que els portals estiguessin obert, i se'ls pogués anar a avisar, quan es disposaven a venir el foc ja havia arribat al seu grau màxim. I quan es trobaven a ciutat i sabien que hi havia foc, es figuraven que quan ells foren al lloc on es produïa ja deuria estar apagat i que molt fóra que els escombriaires dels barris propers ja no l'haguessin apagat.

L'ESCOMBRARIAIRE, segons un rodolí de l'auca dels baladrers de Barcelona de primeries del segle passat

Més ençà es privà que el veïnat llancés les escombraries al carrer. Aleshores els escombriaires anunciaven el seu pas amb un crit típic i amb un toc de campana especial que en sentir-lo els veïns baixaven les escombraries al carrer. El milloament dels costums portà que els escombrariaires substituïssin el sases per petits carrets de forma especial i per anunciar el seu pas posaren a la part de davant del vehicle i penjada d'una mena de grua de ferro, una grossa campana que sonava en caminar el carro i així anunciava el seu pas. La joguineria típica catalana ens ha conservat aquest tipus de carro d'escombrariaires amb la típica campana caigut fa anys en desús.

Més ençà encara, s'establí el costum de pujar els escombriaires pels pisos i recollir ells mateixos directament les escombraries dels departaments de sota dels fogons especialment destinats a contenir-les.

Avui sembla que l'escombiaire fa un servei al veïnat en anar a recollir la brutícia; en altres temps no era així. L'escombriaire es dedicava al negoci de la cria de bestiar i li calia menjar per a poder-lo mantenir. També es lliurava al conreu de l'horta per al qual li eren necessaris elements orgànics per a adobar la terra els quals trobava a bastament en les escombraries. Per tant, segons l'entendre d'aquella bona gent, era el veí el qui feia un servei a l'escombrariaire en donar-li le sescombraries. Responent a aquesta visió, arribades les festes de Nadal, en lloc de reclamar estrenes del veí, era l'escombrariaire el qui li feia ofrena de la verdura precisa per a l'olla de Nadal, i, a les cases on feien moltes escombraries, com quadres, estables, etc., l'escombriaire els donava un o més galls o capons, segons la importància de les escombraries que li donaven i també segons el nombre de membres de la família. Les cases agraïdes solien donar a l'escombrariaire alguna retribució que mai no representava la suma de la verdura o de l'aviram rebuda en present.

L'acció del temps tot ho canvia i àdhuc les escombraries evolucionen.

LA DIADA DEL LLIBRE

Avui, diumenge, a les onze del matí. — Al Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria (Rambla de Jaume Compte, núm. 25), Miting del Llibre, en el qual prendran part representants de la F. E. T. E., de la Institució de les Lletres Catalanes, de l'Agrupació Professional de Periodistes, un combatent, en nom dels soldats del front, el conseller-regidor de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, Víctor Colomer, el secretari general del CADCI, Salvador Roca i Roca, el qual presidirà.

A les set de la tarda. — Al Casal d'Esquerra Francesc Macià. Conferència per Salvador Perarnau.

A les dotze del migdia. — Conferència, al Casal de la Cultura, per Corpus Barga, organitzada per la Sots-secretaria de Propaganda del Ministeri d'Estat.

A les set de la tarda. — Al Casal d'Esquerra Francesc Macià. Lectura de poemes, per Gimeno-Navarro.

A la mateixa hora. — Al Casal de la Cultura. Conferència, per Josep Maria Capdevila. Tema: «El llibre i la cultura del poble».

Llibres per als combatents! — La Dona a la Reraguarda recomana a totes les seves afiliades i a les dones antifeixistes en general que vulguin recordar-se dels nostres gloriosos combatents amb motiu de la Diada d'enguany, fent-los presents de llibres, per tal que també als fronts de lluita arribi l'alenada d'aquesta bella manifestació de cultura. La Dona a la Reraguarda, ensems que us remercia a la bestreta aquest preat obsequi per als nostres soldats, us fa avinent la seva adreça: Avinguda del 14 d'abril, 389.

Amb motiu de la Festa del Llibre, el Casal d'Esquerra «Francesc Macià», seguint la seva tasca cultural, ha organitzat un cicle de conferències que tindran lloc a la seva sala d'actes, a les set del vespre, dels dies següents:

Dilluns, dia 13, Salvador Perarnau (conferència), i J. Navarro, recital de poesies de guerra.

Dimarts, dia 14, J. Ferran i Mayoral (conferència, tema cultural).

Dimecres, dia 15, Ramon Vinyes (conferència, tema cultural).

Dissabte, dia 18, J. Navarro Costabella clourà el cicle de conferències.

Aquestes conferències, que seran a entrada lliure, esperem que es veuran concoregudíssimes, per la solvència dels conferenciants i pel suggestiu interès dels temes.

MARIA CARRATALA AL GRUP «LLUIS VILA». — Conferència organitzada per «Assistència Infantil». La senyoreta Maria Carratalà parlarà de «Contes d'Infants», al Grup «Lluís Vila» (carrer de Canalejas), demà passat, dimarts, amb motiu de la «Diada del Llibre».

Catalans!

Ha sortit el número 12

El text escollit i variadíssim de sempre; la presentació de sempre; l'esforç superat de sempre!

CATALANS! és la publicació dels catalans!

El míting del Llibre serà celebrat al C. A. D. C. I. diumenge vinent

Donant-se el cas que diversos dels oradors anunciats per a prendre part al «Míting del Llibre», que havia de celebrar-se avui, al matí, al CADCI, no hi podran assistir per trobar-se absents de la nostra ciutat, ha quedat ajornat aquest acte fins al matí del diumenge vinent.

Per tant, el «Míting del Llibre» se celebrarà el proper diumenge, dia 19 del corrent mes de juny, a les onze del matí, i coincidirà amb la data de la celebració del gran Festival Popular anunciat per al mateix dia, a la tarda, durant el qual s'ofrenarà a les Divisions de l'Exèrcit Popular Regular un lot de llibres, en nom del Comitè Executiu del CADCI.

La conferència anunciada per a la Diada del Llibre a càrrec del prestigiós escriptor Francesc Pujols, serà donada, com s'ha indicat, el proper dimecres, a les set de la tarda.

Les subsistències

INSTRUCCIONS PER AL RACIONAMENT DEL PEIX

Podent-se donar per esgotat el tiquet núm. 1 del racionament de peix que ha vingut utilitzant-se durant la setmana aque fineix, la Conselleria Regidoria de Proveïments ha resolt que a partir de demà, dilluns, es talli fins a nou avís el tiquet núm. 2 a totes les parades dels mercats. Per tal d'evitar aglomeracions enutjoses, es recorda al públic que la distribució es farà com segueix: dimecres, els carnets d'1 i 5 racions; dijous, els de 6 o 8 racions; divendres, els de 3, 10 i més racions; dissabte, els de 4 racions i diumenge, els de 2, 7 i 9 racions.

REPARTIMENT DE LA TARJA DEL PA CORRESPONENT AL TERCER TRIMESTRE

Com que sapropa l'acabament del termini de vigència de la tarja de racionament de pa del segon trimestre (abril, maig i juny), es posa a coneixement dels ciutadans que el repartiment de la tarja corresponent al tercer trimestre (juliol, agost i setembre), començarà el dilluns i el dimarts vinents, dies 13 i 14, per a les targes d'una i de dues racions. El repartiment de la tarja del pa siefectuarà a les Oficines Municipals de Districte (Tinències d'Alcaldia) de quarts de nou del matí a quarts de dues de la tarda. Es indispensable la presentació de la Carta Familiar de racionament, i sense aquest requisit no serà lliurada cap tarja. Els ciutadans hauran de satisfer la quantitat de 3 pessetes, import de segells municipals, en l'acte del lliurament de la tarja del pa, i se'ls prega que ho facin amb moneda fraccionària, per tal de facilitar la tasca dels funcionaris en benefici de tothom. Els ciutadans que el dia primer de juliol no posseeixin la nova tarja del pa, es veuran impossibilitats de proveir-se'n.

ASSEMBLEA EXTRAORDINARIA DE L'AGRUPACIO PROFESSIONAL DE PERIODISTES I MUTUALITAT DE LA PREMSA DE BARCELONA

L'Agrupació Professional de Periodistes (UGT) recorda a tots els seus associats el deure que tenen d'assistir a l'assemblea general extraordinària, que tindrà lloc avui, diumenge, a dos quarts de dotze del matí, de primera convocatòria, i, a les dotze, de segona, al seu estatge social (Rambla dels Estudis, 6, pral.).

— També la Mutualitat de la Premsa de Barcelona celebrarà avui, diumenge, a les deu del matí, de primera convocatòria, i, a dos quarts d'onze, de segona, assemblea general extraordinària al Casal de la Premsa (Rambla dels Estudis, 6, principal), per tal de procedir a l'aprovació definitiva dels seus Estatuts i a l'elecció de Junta Directiva.

mirador discret

ART — LITERATURA — MUSICA

Catalunya

Del crit de CATALUNYA del nostre PRESIDENT, «PRESENT!», ha dit el poble mobilitzant la gent.

La terra catalana
és muralla d'acer;
mai podrà ésser vexada
per cap mal estranger.

De terra catalana
cap nat se n'ha buriat;
demostrem-los-hi, ara,
què és profanar la llar.

L'Exèrcit mercenari
covard —res de valent—
mata vells a reraguarda,
els infants i els ocells.

Jolosa, Catalunya,
ofereix tot el que té;
fills, diners i metralla
per ésser independent.

Tenim l'enemic prop nostre,
atents tots al moment!
Al DRAC a CATALUNYA
li vam rompre les dents.

Mostrem a la vegada
a tot el món en peu,
que gent com som nosaltres
no podem tèmer res.

I ¡quina diferència
de nosaltres amb ells!
No volem l'esclavatge:
ells, assassinen gent.

Mes ara els altres pobles
ja veuen qui són ells,
ells tenen sols per norma
robar el que no és seu.

Que tota gent sensata
sàpiga el nostre anhel:
JUSTICIA, DEMOCRACIA,
ésser INDEPENDENTS.

Arreu de Catalunya
ja empunyen els fusells;
la Llei i la Justícia
ja estan al costat d'ells.

Poble de CATALUNYA,
al crit del PRESIDENT,
No hi hagi ni un sol home
que no digui: —PRESENT...

MONTSENY

Juny del 1938.

COMPRA-VENTA DE MOBLES
HOTEL DE VENDES
PELAYO, 8 – TELEFON, 14370

Dante Alighieri: LA VIDA NOVA (traducció de Manuel de Montoliu). — Biblioteca de "La Rosa dels Vents", volum 53. — Barcelona.

En el prefaci de l'edició del 1903, Montoliu esbrina les possibilitats de la interpretació allegòrica que ha atribuït a «La Vita Nuova» un estol de comentaristes. Ells hi veuen una obra figurativa, sota l'argument i la lletra de la qual s'encobreixen un altre tema i una determinada ideologia. Montoliu, encara que reconeix al Dante una inclinació a l'allegoria, no dóna a l'obra l'abast allegòric total i premeditat que suposen aquells crítics.

Que «La Vita Nuova» té un quelcom de clos i d'elaborat, és cert. Cal aprendre a estimar i comprendre l'obra vencent dificultats; la primera és l'estil: un estil d'home engolfat en els llibres científics. Al mateix temps és un jove susceptible d'enamorar-se. Però aquest enamorament es tenyeix de la seva erudició, i no tots els llegidors estan preparats a complir la feina intelligent i pacient de destriar l'enamorat i l'erudit. Necessàriament, la clau han de forjar-la els erudits, posant-se al nivell del comú. Es conjuguen en «La Vita Nuova» maneres d'exposar, punts de referència, costums de l'època, un ideari sobre punts religiosos, morals, afectius, que caldria conèixer per a no perdre-s'hi o no cansar-se massa fàcilment. El Dante, a més del seu amor purissim, sofert i complicat, a Beatriu, coneix tot de coses més, i no es sap estar de lluirles i d'engaldropar el seu enamorament de l'eloqüència i la ciència del seu temps.—Visqué del 1265 al 1321—.

Provem de mostrar, molt de passada, la dificultat més immediata a la divulgació de «La Vita Nuova», que és l'estil. Copiem uns fragments de la traducció de Montoliu:

«Nou vegades ja, després del meu naixement, havia tornat el cel de la llum quasi a un mateix punt, amb el seu propi girament, quan als meus ulls aparegué per primera volta la gloriosa dona del meu pensament.»

Això vol dir que tenia nou anys quan veié Beatriu.

«En aquell punt, l'esperit animal que habita en l'alta cambra, en la qual tots els esperits sensitius porten llurs percepcions, començà a meravellar-se molt, i parlant especialment a l'esperit de la vista, digué...»

Són marrades per anomenar el cerveli i els ulls que s'admiraren de Beatriu.

«En aquell punt l'esperit natural que habita aquella part on es subministra el nodriment...»

Amb això vol dir la boca.

Una de les tasquis més temptadores davant «La Vita Nuova» és extreure i registrar el quadre de símptomes de l'adolescent dominat per l'enamorament, que el pràctic veu surar entre les frondes de l'estil i l'erudició. I és aquesta la tasca que intentaré breument la setmana que ve.

Josep LLEONART

RESSONS de lluita

Tremoladissa d'estels
dintre aquesta nit tan clara!...

Espigues d'acer als camps
sembrats de plom i metralla.

Mil ressons s'ouen al lluny
de crits i fusells que canten.

Les bales xiulen rabents
i van despullant els arbres.

El vent ens porta sentors
de mil ferides que sagnen.

De la terra s'alça un clam
d'angoixes i plors de mare...

Els obusos, ça i enllà
li foraden les entranyes.

Unes ombres van passant
amb els punys crispats enlaire.

I les conques dels seus ulls
reflexen clarors estranyes.

Que es van perdent pels rostolls
de baionetes calades.

S'ou un petament de dents
de ferro, dels engranatges

de les màquines d'assalt
i l'espetec de les bales.

Per darrera els parapets
les automàtiques canten...

Pels camins de l'infinit
rondinant baten les ales,

ocells de la Llibertat
amarats de llum d'albades!...

R. MASSIP I TARRAGO

LLIBRES I PUBLICACIONS

«HORA DE ESPAÑA». — Ha aparegut el número XVII de la revista «Hora de España», corresponent al mes de maig del 1938.

Conté treballs importantíssims d'Antoni Madrado, Maria Zambrano, José M. Quiroga Pla, Màximo José Khan, Ramon Gaya, Bernardo Clariana, Luis Pérez Infante, R. Diestro, Max Aub, Angel Ossorio i Gallardo i J. Parias. «Virginia», per Arturo Serrano Plaja. Preu de l'exemplar: 2 pessetes.

L'EXTRAORDINARI DE LA REVISTA «ECONOMIA Y TECNICA AGRICOLA».—Tenim el número extraordinari de la revista «Economia y Técnica Agrícola», que edita el Servei de Publicacions Agrícoles del Ministeri d'Agricultura, que dirigeix el veterà periodista madrileny Antoni Suàrez Guillén. Compendia la tasca desenvolupada pels distints organismes d'aquest Departament Ministerial durant el periode de la nostra lluita.

Malgrat les dificultats que travessen les indústries gràfiques, la presentació luxosa d'aquest extraordinari serveix d'admirable marc a la importància tècnica.

Cal congratular-nos de l'aplicació que aquesta divulgació cultural de les realitats espanyoles podria tenir a l'estranger i és de justícia felicitar el ministre senyor Uribe per aquest brillant extraordinari d'«Economía y Técnica Agrícola».

«ACERO», 5.º Cuerpo de Ejército. —Ens arriba el número 1, de la segona època d'aquesta publicació de guerra. Insereix treballs de Carles J. Contreras, Samú, Dinnant, Vàzquez (Adolf S.), Moscardi, Popoff i altres, així com una nota biogràfica de Lister, un autògraf de Lluís Companys, diverses cròniques molt reeixides i una profusa informació gràfica.

«Acero» fa honor als qui l'escriuen i el dirigeixen.

«MI REVISTA». — Ha aparegut el número 41 d'aquest popular magazine. Conté signatures tan prestigioses com les de Castrovido, Samblancat, Guardiola Cardellach, Corbinos del Amo, Albornoz, Alharin, Ramon Flores, Màximo Silvio, Rappermann, Valverde i altres, amb les acostumades i completes seccions de Teatre, Cinema, Varietats, informació gràfica, etc., etc.

El número, força atraient i pulcrament editat, es ven al preu de dues pessetes

EL CENTENARI DE FORTUNY

(VE DE LA PAGINA QUARTA)

llocs i èpoques, les possibilitats humanes d'autèntica universalitat.

Els darrers anys de glòria, de dubte i de dolor de la vida de Fortuny, prenen una grandesa humana. Els aureola el desig de retrobar-se, com un propòsit de renunciament, si es precis de tornar a començar. I és interessant com en aquests moments sembla recordar més aquella Catalunya que, aparentment, havia oblidat. Reviuen els records primers, les figures i els paisatges del camp que esbossava d'adolescent, les pintures romàntiques de la joventut viscuda en els inicis del renaixement, aquelles cançons catalanes que mai no deixà enyorívolament de cantar amb els seus vells amics de Roma. I és en aquesta hora quan sent l'exigència suprema d'expressar el més íntim sentit, que escriu en la darrera estada a la platja de Portici als amics catalans, que vol pintar per a ell, a gust seu i no a gust dels altres, i que es veu encara amb ambició per a poder pintar quelcom de nou. Quelcom de nou, no. Allò que hi havia de robust, de permanent i de fecund en la seva ànima, i que traspua malgrat l'aparença vanament típica i convencional de la seva pintura. Però ja era tard. Pocs mesos després moria.

Es en aquesta sala de l'antic monument que ha aixoplugat les corporacions representatives de la història de Catalunya, i d'una de les quals rebé'm empenta per a la seva volada, on millor es pot commemorar el record i el nom de Fortuny. Perquè és Catalunya la que així com sap comprendre i admirar el gran pintor que fou, pot sentir enyorar aquell gran home d'influència genial i de solc profund que, potser per allunyar-se'n massa, no arribà a ésser.

L'INSTITUT CATALA DE DEFENSA PASSIVA I ELS SEUS VOLUNTARIS

S'han acabat les lliçons teòriques corresponets als nous cursets de capaciatció, organitzats per l'Institut Català de Defensa Passiva, especialitat «Z» i Sanitària.

Seguidament, i com a obligat complement als coneixements necessaris als voluntaris de Defensa Passiva, han començat les classes pràctiques.

Tant en aquelles com en aquestes, són dignes de tota lloança la constància i interès demostrats pels benemèrits ciutadans que, demostrant un elevat exponet del seu esperit humanitari i del seu amor a la causa antifeixista, aspiren a cooperar en les tasques de la defensa passiva.

Una vegada acabades les sessions pràctiques, els nombrosos cursetistes passaran per unes proves d'aptitud i estaran capacitats per a exercir la missió que se'ls ha de confiar, segons llurs condicions i preferències. Tots constituiran un nou i important nucli, que s'afegirà als procedents d'anteriors promocions per a coadjuvar a l'altruista tasca de rescatar vides innocents de la barbàrie feixista.

MUSICA

NOU CICLE DE CONCERTS DE LIEDER DE LA DIRECCIO GENERAL DE RADIODIFUSIO

La Direcció General de Radiodifusió, amb l'assessoria artística de l'illustre musicògraf Joaquim Pena, ha organitzat un nou cicle de lieder a càrrec de Mercè Plantada, Concepció Callao, Emili Vendrell, Ricard Fuster i Maria Canela.

Aquest cicle estarà constituït per l'audició íntegra de «Cants espirituals» i «A l'amada llunyana», de Beethoven; «Murtres», de Schumann; «Viatge d'hivern», de Schubert; «Col·lecció completa de Melodies», de Duparc, i «Romances de Maguelon», de Brahms.

Els textos són traduïts al català i adaptats a la música per Joaquim Pena.

El primer d'aquests concerts tindrà lloc al Casal de la Cultura el diumenge, dia 19 del corrent mes, a les 19 hores, i serà interpretat «Cants espirituals» i «A l'amada llunyana», de Beethoven, per Concepció Callao contralt, Emili Vendrell tenor, i Maria Canela, pianista.

L'acte serà públic i radiat per les emissores barcelonines.

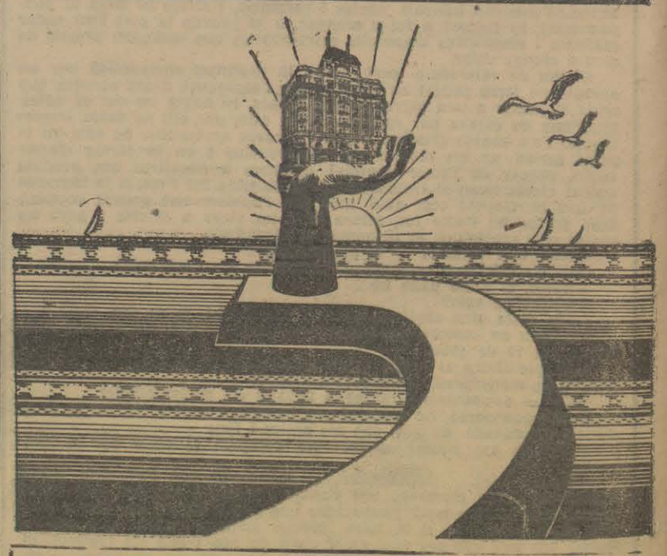

DEMA COMENÇA!!
L'EXPOSICIO D'ARTICLES DE BANY PER A SENYORA, HOME I NEN SOLAMENT DEL 13 AL 30 DE JUNY

CASA VILARDELL E.C.
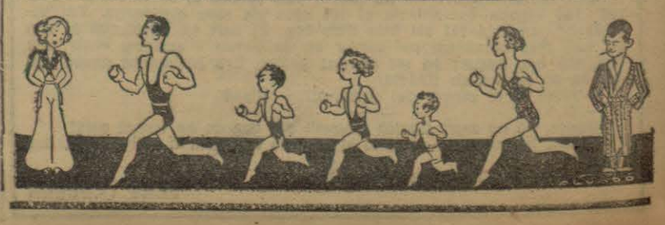
Via Durruti 49-51 — Hospital, 36-38 — Carme, 73
Riera Baixa, 26 — Fontanella, 17 — Salmerón, 17